

ΑΝΤΡΙΟΥ ΛΕΪΝ

ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ
ΔΙΧΩΣ ΑΔΕΙΑ
Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΠΙΖΩΝ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Όλες οι σημειώσεις του βιβλίου είναι του μεταφραστή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«Πώς σε λένε;» ρώτησε το κοκκινομάλλικο κορίτσι ρίχνοντας ένα χαμόγελο στον Κίερον.

«Κ...Κίερον» τραύλισε εκείνος. «Εσένα;»

Η κοπέλα αναστέναξε και χτύπησε με το δάχτυλο το ταμπελάκι που ήταν καρφιστωμένο στο πουκάμισό της.

«Μπεθ και ρώτησα πώς σε λένε για να σε φωνάξω μόλις είναι έτοιμος ο καφές σου». Μ' ένα μαρκαδοράκι έγραψε επιδεικτικά *Κίερον* σ' ένα χαρτάκι και το κόλλησε στο πλάι μιας κούπας. «Ξέρεις, για να σε ειδοποιήσω να τον πάρεις».

«Α, οκέι». Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να της πει ότι το είχε γράψει λάθος, όμως προτίμησε να μην το κάνει. Όλοι είτε το έγραφαν όπως η κοπέλα είτε έβαζαν ένα «α» στο τέλος αντί για «ο». Το είχε συνηθίσει. Κάποτε είχε ρωτήσει τη μητέρα του γιατί του είχαν δώσει ένα τόσο ασυνήθιστο όνομα. «Α, ναι;» είχε πει εκείνη αφηρημένη. «Βρίσκεις; Νομίζω πως έτσι έλεγαν έναν απ' τους φίλους του μπαμπά σου. Μπορεί να 'χε έρθει και στον γάμο». Αμέσως μετά συνοφρυώθηκε και πρόσθεσε, απλώνοντας το χέρι για να πιάσει το μπουκάλι με το ροζέ κρασί από τον πάγκο της κουζίνας: «Μήπως σκέφτομαι την Κίλι; Όχι, μ' αυτήν το έσκασε και μας παράτησε».

«Κάτι άλλο;» ρώτησε χαμογελαστή η κοκκινομάλλα μπαρίστα. «Θα ήθελες ίσως κάτι να φας;»

Ο Κίερν κοίταξε εξεταστικά τα ράφια της προθήκης-ψυγείου. «Εμ... τι θα μου πρότεινες;»

«Το κέικ λεμονιού χωρίς γλουτένη είναι πολύ ωραίο».

Πράγμα που σημαίνει ότι δεν πουλάει αρκετά και θέλουν να το σπρώξουν, σκέφτηκε κυνικά ο Κίερν.

«Μόνο τον καφέ, παρακαλώ» της είπε.

Έδωσε στην κοπέλα ένα πεντόλιρο και του κακοφάνηκε που πήρε τόσο λίγα ρέστα. Έπειτα πήγε στην άκρη του πάγκου όπου θα εμφανιζόταν μαγικά ο καφές με τ' όνομά του – γραμμένο λάθος. Δε βαριέσαι, αρκεί να το *πρόφεραν* σωστά και τα υπόλοιπα δεν τον ένοιαζαν.

Κοίταξε τον χώρο γύρω του. Η καφετέρια ήταν καινούρια, σ' έναν κάθετο δρόμο κοντά στο εμπορικό κέντρο όπου πήγαινε συνήθως. Σ' αυτή την καφετέρια τον είχε φέρει η Μπεξ πριν από δύο εβδομάδες περίπου, αφού γύρισαν από την Αμερική. Σ' αυτό τον δρόμο κρύβονταν πιο ασυνήθιστα μαγαζιά – αυτά που πουλούσαν μαύρα ή μοβ γυναικεία ρούχα με πολλή δαντέλα ή κεντήματα, ή αντρικά, που έδειχναν υπερβολικά στενά και μάλλον έπρεπε να 'χεις μούσι χίπστερ μόνο και μόνο για να τα δοκιμάσεις. Α, επίσης υπήρχε ένα μαγαζί με κόμικς κι ένα με ηλεκτρονικά παιχνίδια. Εκεί δούλευε ένας γνωστός του Κίερν από το σχολείο κι όταν δεν έβλεπε ο προϊστάμενος, του έκανε την έκπτωση των υπαλλήλων.

«Κίερν;»

«Ναι;» είπε και κοίταξε πίσω του.

Ήταν η Μπεθ. «Έτοιμος ο καφές σου».

«Ευχαριστώ».

Είχε ακουμπήσει τα πράγματά του –την τσάντα με το λάπτοπ του και τα σχολικά βιβλία– σ’ ένα μικρό τραπέζι για δύο άτομα μόνο και μόνο για να κρατήσει τη θέση.

Κοίταξε τα βιβλία, νιώθοντας να τον διαπερνάει ένα κύμα απόγνωσης. Είχε ξεκινήσει τη νέα σχολική χρονιά ακριβώς μόλις επέστρεψε από την Αμερική, όμως τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά. Μέσα σε τρεις μέρες είχαν αρχίσει τα γιουχαΐσματα: «επο!», «σκριμά!», «ξεφτίλα», καθώς και σχόλια του τύπου «Γιατί δεν πας να κουρευτείς κανονικά, ρε;». Μάλιστα, κάποιος είχε βάψει κρυφά το σχολικό ντουλάπι του κατάμαυρο, πράγμα το οποίο κανονικά θα του άρεσε, μόνο που η μπογιά είχε τρέξει κι είχε λερώσει τα κάτω ντουλάπια και το πάτωμα, οπότε του είχε πάρει μια ολόκληρη ώρα για να πείσει τον διευθυντή ότι δεν το είχε κάνει αυτός. «Πρέπει να ψάξετε για κάποιον που έχει μαύρη μπογιά στα ρούχα του!» είχε διαμαρτυρηθεί και ως απάντηση το βλέμμα του διευθυντή είχε σαρώσει το μαύρο παντελόνι, το μαύρο σακάκι, τις μαύρες μπότες και το μαύρο t-shirt του Κίερν.

Για μία εβδομάδα τα είχε ανεχτεί όλα αυτά, όμως την επόμενη Δευτέρα δεν μπορούσε καν να σηκωθεί από το κρεβάτι. Έμεινε ξαπλωμένος, κουλουριασμένος, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό του να κοιμηθεί για το υπόλοιπο της ημέρας. Εκεί τον είχε βρει η μητέρα του. Προς τιμήν της, εκείνο το πρωινό πήρε άδεια για να του μιλήσει και μέχρι την επόμενη ημέρα είχε διαπραγματευτεί με τον διευθυντή να του στέλνουν την ύλη κάθε ημέρας με μείλ, ώστε να παρακολουθεί τα μαθήματα και να κάνει τις εργασίες από το σπίτι. Ο Σαμ φυσικά ήταν έξαλλος. «Γιατί δεν μπορούν να κάνουν το ίδιο και για εμένα;» είχε ρωτήσει. Η προφανής απάντηση

ήταν: Επειδή, όταν οι άλλοι σε βρίζουν, πας και τους βαράς και σταματάνε – και ο Κίερον του την είχε δώσει. Ο Σαμ ήθελε να απαντήσει: Τότε γιατί δεν τους βαράς κι εσύ; και Αν αρχίσω να τους βαράω περισσότερο, θα εξαιρεθώ κι εγώ απ' τα μαθήματα; Πασχίζοντας όμως να πει δυο πράγματα ταυτόχρονα, τελικά κατέληξε να τραυλίζει άναρθρα.

Στην αρχή, η μελέτη στο σπίτι είχε φανεί στον Κίερον η ιδανική διέξοδος, όμως, όταν δούλευε η μητέρα του, το διαμέρισμα του φαινόταν έρημο και αυτό του προκαλούσε ανησυχία. Είχε προσπαθήσει να την καταπνίξει ακούγοντας δυνατά σκρίμο μουσική, αλλά οι γείτονες χτύπαγαν τους τοίχους για να κάνει ησυχία, κι έτσι νωρίς το μεσημέρι πήγαινε σ' ένα καφέ για να δουλέψει. Του κόστιζε βέβαια μια περιουσία, παρόλο που, αν προσπαθούσε, μπορούσε να λιβανίζει έναν μακιάτο μία ολόκληρη ώρα μέχρι να τον τελειώσει.

Πίσω όμως στην απόδειξη του τύπου για την παραγωγή μαγνητικού πεδίου σ' ένα σωληνοειδές από έναν βρόχο ρεύματος. Έπρεπε να χρησιμοποιήσει ολοκληρώματα – μισούσε τα ολοκληρώματα.

Τη στιγμή που καθόταν, το βλέμμα του έπεσε στο εσωτερικό της σχολικής τσάντας. Εκεί, μέσα σε μια σκληρή θήκη, ήταν τα γυαλιά του ΛΕΠΥ που είχε βρει πριν από μήνες σ' ένα τραπέζι, στον όροφο με τα φαγάδικα του εμπορικού κέντρου. Αυτά τα γυαλιά είχαν γίνει η πύλη του προς έναν κόσμο γεμάτο περιπέτεια, δράση και κίνδυνο. Επίσης έτσι είχε γνωρίσει την Μπεξ και τον Μπράντλεϊ, τους δύο πράκτορες της ΜΙ6 (στην πραγματικότητα, ανεξάρτητους πράκτορες με σύμβαση, όπως του υπενθύμιζε πάντοτε η Μπεξ) που είχαν αλλάξει τη ζωή του. Τον είχαν βοηθήσει να νιώσει

αυτοπεποίθηση. Του είχαν εμπιστευθεί τις ζωές τους. Κι αυτά τα γυαλιά του ΛΕΠΥ έδιναν πρόσβαση σε οποιονδήποτε υπολογιστή στον κόσμο – όχι απλώς σε προφανή μέρη, όπως το ίντερνετ, αλλά και σε ασφαλείς βάσεις δεδομένων, σε κρυφές βάσεις δεδομένων.

Γιατί λοιπόν έπρεπε να κάνει τόσο κόπο για ν' αποδείξει μια μαθηματική εξίσωση, όταν η πρόσβαση στο σύνολο της ανθρώπινης γνώσης βρισκόταν μέσα στην τσάντα του; Γιατί έπρεπε *οποιοσδήποτε* να είναι αναγκασμένος να μάθει το *οτιδήποτε*, όταν μπορούσε απλώς να ρωτήσει και να λάβει απάντηση μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα;

Αναστέναξε. Ήξερε το γιατί – περίπου. Η ευφυΐα είχε να κάνει με τη γνώση αυτών των πραγμάτων, την ικανότητα να τα εφαρμόσεις και να τα αναπτύξεις – ή τουλάχιστον αυτό θα έλεγαν οι δάσκαλοί του. Τι θα έκανε αν τύχαινε να βρεθεί σ' ένα έρημο νησί ή –Θεός φυλάξι– αν το ίντερνετ καταστρεφόταν εξαιτίας μιας επιδρομής ζόμπι; Πώς θα επιβίωνε τότε;

Πάντως, αν η επιβίωσή του κατά τη διάρκεια μιας επιδρομής ζόμπι εξαρτιόταν από την ικανότητα απόδειξης του τύπου για την παραγωγή μαγνητικού πεδίου σ' ένα σωληνοειδές από έναν βρόχο ρεύματος, τότε θα είχε σοβαρό πρόβλημα.

Άνοιξε το λάπτοπ του, αναστέναξε, έγειρε πίσω στην καρέκλα κι ήπιε μια γουλιά απ' τον καφέ του. Μόλις πριν από λίγες εβδομάδες έσκιζε τον αέρα μ' ένα φορητό στρατιωτικό αεριωθούμενο υψηλής τεχνολογίας, ρισκάροντας τη ζωή του για να εμποδίσει έναν παράφρονα δισεκατομμυριούχο να πουλήσει γενετικά τροποποιημένους ιούς, που μπορούσαν να πλήξουν συγκεκριμένους τύπους ανθρώπων με βάση το DNA τους. Λίγες εβδομάδες πριν από αυτό, βοηθούσε την Μπεξ να αποτρέψει

την πυροδότηση μιας σειράς βομβών νετρονίων σε διάφορες χώρες του κόσμου. Και τώρα καθόταν εκεί, σε μια καφετέρια, με τη μυρωδιά των καμένων κόκκων καφέ, προσπαθώντας να μην κοιτάζει τη χαριτωμένη κοκκινομάλλα μπαρίστα.

Η ζωή του ήταν χάλια και δεν μπορούσε να πει σε κανέναν εκτός από τον Σαμ γιατί ήταν χάλια. Δεν ήταν το μπούλινγκ που του έκαναν στο σχολείο. Δεν ήταν το γεγονός πως ένιωθε ότι ήταν ένας τύπος μοναχικός και περιθωριακός – ήταν μάλλον περήφανος γι' αυτό. Όχι, ήταν το τεράστιο χάσμα μεταξύ των *εμπειριών* που είχε βιώσει κατά τη διάρκεια εκείνων των εβδομάδων και του τρόπου ζωής στον οποίο τον ωθούσε –ελλείψει καταλληλότερη φράσης– *η ίδια η ζωή*.

Δεν μπορούσε να βοηθάει την Μπεξ και τον Μπράντλεϊ επ' άπειρον – το ήξερε αυτό. Η ανάμειξή του ήταν μια προσωρινή λύση, μια ύστατη λύση, για όσο καιρό ο Μπράντλεϊ δεν μπορούσε να χρησιμοποιεί το ΛΕΠΥ λόγω προβλημάτων υγείας. Η δουλειά του ήταν να παρέχει υποστήριξη στην Μπεξ όταν βρισκόταν σε αποστολές, δίνοντάς της χρήσιμα στοιχεία, όπως σχεδιαγράμματα κτιρίων ή πληροφορίες για τους ανθρώπους που έβλεπε μέσα από τα γυαλιά. Μόλις ο Μπράντλεϊ ανέκαμπτε επαρκώς ώστε να ξαναδουλέψει, και μόλις ανακάλυπταν με την Μπεξ ποιος μέσα στην οργάνωση της ΜΙ6 συνεργαζόταν με τους «Αίμα και Χώμα», δε θα τον είχαν πια ανάγκη. Γι' αυτό δεν ήθελε να ξαναπάει σχολείο. Γι' αυτό είχε κατάθλιψη. Ήταν σαν να βρισκόταν μέσα σ' ένα αμάξι στον αυτοκινητόδρομο και ν' άφηνε πίσω του την έξοδο που ήθελε, την έξοδο που είχε ανάγκη, έχοντας επίγνωση πως θα ήταν κολλημένος εκεί, στον αυτοκινητόδρομο, συνεχίζοντας μονότονα στην ευθεία, για πάντα.

«Ένα άλογο μπαίνει σ' ένα μπαρ» είπε μια φωνή πίσω του «και του λέει ο μπάρμαν: “Γιατί τέτοια μούτρα;”».*

Αναγνώρισε αμέσως τη φωνή του Σαμ. Δίχως να στραφεί, άπλωσε το πόδι και έσπρωξε την απέναντι καρέκλα για να κάτσει ο φίλος του.

«Γιατί τέτοια μούτρα λοιπόν;» ρώτησε ο Σαμ ενώ καθόταν. «Μέχρι κι από πίσω δείχνεις κατηφής».

Ο Κίερον ανασήκωσε τους ώμους.

«Ένα λευκό άλογο μπαίνει σ' ένα μπαρ» συνέχισε ο Σαμ. «Του λέει τότε ο μπάρμαν: “Έχουμε ένα ουίσκι με τ' όνομά σου!”** και το άλογο λέει: “Έχεις ουίσκι που το λένε Μπράιαν;”»

«Δε θα 'πρεπε να 'σαι σχολείο;» ρώτησε ο Κίερον.

Ο Σαμ ανασήκωσε με τη σειρά του τους ώμους. «Ξέρεις τι; Μάλλον θα 'πρεπε». Οσμίστηκε τον αέρα. «Έκαψαν τους κόκκους του καφέ. Είναι προφανές. Η μάνα μου όλο με τέτοια ασχολείται. Κάθεται και βλέπει βίντεο στο YouTube για το πώς να φτιάξεις την τέλεια κούπα καφέ, από την επιλογή των σωστών κόκκων από τη σωστή χώρα μέχρι την επιλογή της ιδανικής πίεσης ατμού στην καφετιέρα. Έχει και μια απ' αυτές τις ακριβές μηχανές καφέ, που της την αγόρασε ο μπαμπάς πέρσι τα Χριστούγεννα». Έγνεψε με το κεφάλι προς τον πάγκο της καφετέριας. «Να, σαν αυτή που έχουν εδώ. Εντάξει, λέω ότι την αγόρασε, αλλά μπορεί κάλλιστα να τη βούτηξε απ' το πίσω μέρος κάποιου φορτηγού, στο πάρκινγκ κάποιας παμπ. Είναι ικανός για όλα».

---

* «Why the long face?» στο πρωτότυπο, λογοπαίγνιο, διότι το άλογο έχει μακριά μούρη και ταυτόχρονα η φράση σημαίνει «γιατί είσαι κατηφής;».

** Πάλι λογοπαίγνιο που δε μεταφράζεται. «Λευκό άλογο», δηλαδή «white horse», είναι μάρκα ουίσκι.

«Παρεμπιπτόντως, το δεύτερο ανέκδοτο πιάνει μόνο αν ο άλλος ξέρει πως υπάρχει τέτοια μάρκα ουίски».

«Νόμιζα πως όλοι το ήξεραν».

«Στον δικό σου κόσμο ίσως».

Ο Σαμ ανασήκωσε ξανά τους ώμους. «Ο θεός Μπιλ μόνο τέτοιο πίνει. Κάθε Χριστούγεννα όλη η οικογένεια του κάνει δώρο ένα μπουκάλι... Για να το πω πιο σωστά, *κάθε μέλος* της οικογένειας του κάνει δώρο ένα μπουκάλι, όχι ένα όλοι μαζί. Το ίδιο και στα γενέθλιά του. Έτσι, βασικά είναι καλυμμένος για όλη τη χρονιά». Έκανε μια παύση. «Οκέι, ένα άλογο μπαίνει σ' ένα μπαρ και λέει: “Βάλε μου μια μισόλιτρη μπίρα, αν έχεις την καλοσύνη”. Ο μπάρμαν τρίβει κατάπληκτος τα μάτια του και λέει: “Τι στο... Μόλις μίλησες;”. Απαντά το άλογο: “Ναι, γιατί;”. Κι ο μπάρμαν λέει: “Μα είναι απίστευτο! Δεν έχω ξαναδεί ποτέ άλογο να μιλάει! Ξέρεις, αξίζει να πας στο τοπικό τσίρκο. Με τις ικανότητες που έχεις θα σε λατρεύουν!” Και απαντάει το άλογο: “Γιατί, χρειάζονται υδραυλικό;”»

Αυτή τη φορά ο Κίερν χαχάνισε. «Ναι, οκέι, καλό. Μου άρεσε».

«Δέω να φτιάξω ένα σάιτ: Τα καλύτερα ανέκδοτα στον κόσμο μ' ένα άλογο που μπαίνει μέσα σ' ένα μπαρ».

«Πόσα έχεις μαζέψει ως τώρα;»

Ο Σαμ μόρφασε. «Μόλις τα άκουσες».

«Μόνο τρία;»

«Θα μπορούσα να επεκταθώ και σε άλλα ζώα. Μια αρκούδα μπαίνει σ' ένα μπαρ...»

«Μη» τον διέκοψε ο Κίερν. «Μην το κάνεις».

«Έλα, άσε με να το πω αυτό. Λοιπόν, η αρκούδα μπαίνει

στο μπαρ χειμωνιάτικα και λέει: “Έχεις τίποτα δυνατό να πιω;”. Γεμίζει ο μπάρμαν ένα ποτήρι και της λέει: “Σκέτη νάρκη”» Κάρφωσε με το βλέμμα τον Κίερν. «Νάρκη. Επειδή είναι χειμώνας κι η αρκούδα θα ’πρεπε να βρίσκεται σε χειμερία νάρκη, κατάλαβες;»

«Ναι, το βρήκα αστείο όταν το είπες κι εξίσου αστείο όταν το εξήγησες». Ο Κίερν κοίταξε καλύτερα τον Σαμ και κάθισε πιο στητά στην καρέκλα του. «Τι τρέχει;»

«Τίποτα δεν τρέχει».

«Κι όμως, κάτι τρέχει».

«Όχι, σοβαρά, δεν τρέχει τίποτα».

«Το βλέπω, ρε. Σε ξέρω και ξέρω καλά πώς γίνεται η φάτσα σου όταν τρέχει κάτι. Έτσι όπως είσαι, το μόνο που λείπει είναι η φωτεινή πινακίδα. Λέγε τώρα, τι συμβαίνει;»

Ο Σαμ αναστέναξε. «Κέρασέ με έναν παγωμένο λάτε και θα σου πω».

Καθώς πλησίαζε τον πάγκο, ο Κίερν μέτρησε διακριτικά τα ψιλά στην τσέπη του και κοίταξε τον τιμοκατάλογο στον τοίχο. Ίσα που του έφταναν.

«Τ’ όνομά σου;» τον ρώτησε πάντα χαμογελαστή η μπαρίστα, η Μπεθ.

«Εξακολουθεί να είναι Κίερν» αποκρίθηκε εκείνος. Το χαμόγελό της έσπασε ελαφρά.

Ύστερα από κάμποσο χασομέρι με το μπλέντερ, τα παγάκια και μια διπλή δόση καφέ, ο Κίερν πήρε το ρόφημα και γύρισε στο τραπέζι. «Λοιπόν;» ρώτησε ακουμπώντας το μπροστά στον φίλο του.

«Λοιπόν...» Ο Σαμ αναστέναξε. «Ξέρεις τη φάση με τον πατέρα μου, έτσι;»

«Ναι. Κάποτε τον περιέγραψες στην Μπεξ ως ένα χαμένο κορμί, που δεν μπορεί να μείνει σε δουλειά για πάνω από μια βδομάδα. Νομίζω αυτά ήταν τα ακριβή σου λόγια».

«Ναι, λογικό μού ακούγεται. Κάποτε τα έβαλα κάτω και μέτρησα: Έχει κάνει κάτι λιγότερο από εκατό διαφορετικές δουλειές, μερικές μάλιστα ταυτόχρονα. Το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα που έχει μείνει σε οποιαδήποτε απ' αυτές ήταν τρεις μήνες – το μικρότερο ήταν τρεις μέρες». Ο Σαμ κοίταξε από την πόρτα της καφετέριας έξω, στον φωτεινό δρόμο. «Το θέμα είναι πως τώρα βρήκε μια πραγματική, κανονική δουλειά».

«Κι αυτό δεν είναι καλό;»

«Είναι στο Σαουθάμπτον. Θα φορτώνει πράγματα σε κρουαζιερόπλοια πριν αναχωρήσουν – φαγητά, ποτά και τέτοια. Αν μη τι άλλο, από αστακό και σαμπάνια για τα Χριστούγεννα θα 'μαστε καλυμμένοι» είπε σαρκαστικά.

«Α...» Ο Κίερν συνοφρυώθηκε προσπαθώντας να καταλάβει πού το πήγαινε ο φίλος του. «Κι η μαμά σου πώς το βλέπει όλο αυτό; Θέλω να πω, ξέρω πως τσαντίζεται μαζί του. Όταν περνάω απ' το σπίτι σου, έχει τύχει ν' ακούσω καβγά τους από μισό τετράγωνο μακριά, όμως δε νομίζω πως θα 'θελε να λείπει ο μπαμπάς σου ολόκληρες εβδομάδες».

«Οντως δεν το θέλει, κυρίως γιατί φοβάται μη βρει εκεί κάτω καμιά γκόμενα και ξοδεύει όλα του τα λεφτά στην παμπ». Ο Σαμ κόμπιασε. «Γι' αυτό σκέφτεται να μετακομίσουμε εκεί οικογενειακώς. “Να κάνουμε ένα νέο ξεκίνημα” λέει. “Όλοι μαζί. Θα είναι υπέροχα”. Έλα όμως που δε θα είναι».

«Όλοι σας; Κι η Κόρντεϊ δηλαδή;»

Ο Σαμ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Όχι, όχι η Κόρντεϊ. Αυτή είναι τακτοποιημένη. Έχει καλή δουλειά και δικό της

διαμέρισμα – και γκόμενο, παρόλο που η μαμά δεν ξέρει ακόμη για τον Μπράντλεϊ. Η Κέιτλιν κι η Άμπερ όμως μένουν ακόμη στο σπίτι, οπότε, αν γίνει έτσι το πράγμα, θα πάνε στο Σαουθάμπτον, το ίδιο κι εγώ».

Ο Κίερον ένωσε ξαφνικά σαν να στεκόταν σε ναρκοπέδιο. Όπου κι αν δοκίμαζε να κινηθεί, υπήρχε κίνδυνος κάτι να εκραγεί. «Εσύ πώς νιώθεις για όλα αυτά;» ρώτησε επιφυλακτικά.

«Μου φαίνεται ηλίθιο». Ο Σαμ ήπια μια γουλιά απ' τον παγωμένο καφέ του. «Θέλω να πω, ναι, είναι ένα καινούριο μέρος κι έχουμε σίγουρα ανάγκη από ένα νέο ξεκίνημα, αλλά...» –κούνησε το κεφάλι του– «εγώ δε θέλω να κάνω νέο ξεκίνημα. Μπορεί να μην αγαπάω το Νιουκάσλ, όμως το έχω συνηθίσει. Ξέρω πού βρίσκονται τα πάντα. Κι επίσης...».

Άφησε τη φράση του στη μέση, όμως ο Κίερον μάλλον ήξερε τι ήθελε να πει. *Κι επίσης εσύ είσαι εδώ.*

Ένωσε έναν κόμπο στον λαιμό κι ανοιγόκλεισε γρήγορα τα μάτια για να διώξει το ξαφνικό τσούξιμο.

Θυμήθηκε το προηγούμενο συναίσθημά του, σαν να ήταν εγκλωβισμένος σ' ένα αμάξι που συνέχιζε να πηγαίνει για πάντα στο πουθενά. Πλέον το τοπίο προς το οποίο κινούνταν το αμάξι έδειχνε όλο και πιο ζοφερό: μια απέραντη έρημος με έναν κάκτο πού και πού. Είχε έναν και μοναδικό φίλο: τον Σαμ. Την Μπεξ και τον Μπράντλεϊ τους ένωθε σαν φίλους, όμως ήταν μεγαλύτεροί του και βαθιά μέσα του ήξερε πως η φιλία τους ήταν προσωρινή. Μέσα σε μερικές εβδομάδες, το πολύ σε μερικούς μήνες, θα είχαν εξαφανιστεί. Ο Σαμ όμως... Πάντοτε θεωρούσε πως με τον Σαμ θα συνέχιζαν μέχρι να τελειώσουν το σχολείο κι ακόμα παραπέρα.

«Ίσως» είπε διαλέγοντας με προσοχή τα λόγια του «η μητέρα σου να σε άφηνε να μείνεις στο δικό μας διαμέρισμα. Θέλω να πω, το ν' αλλάξεις σχολείο τόσο αργά σίγουρα θα επηρεάσει τους βαθμούς σου. Στο πάτωμα του δωματίου μου έχει χώρο κι είμαι σίγουρος πως η δική μου μητέρα δε θα 'χε πρόβλημα».

«Πιστεύεις πραγματικά πως είναι εφικτό κάτι τέτοιο;» ρώτησε ικετευτικά ο Σαμ.

«Ναι, φυσικά. Θες να τη ρωτήσω;»

«Σε παρακαλώ, ναι». Ο Κίερν παρατήρησε πως ο λαιμός τού Σαμ κουνιόταν σαν να προσπαθούσε να καταπιεί. Έδωσε στον φίλο του το ποτήρι με το νερό κι εκείνος ήπιε μια γουλιά ανακουφισμένος.

«Να ξέρεις όμως» είπε ο Σαμ «ότι δε θα πηγαίνω εγώ σχολείο κι εσύ θα μένεις στο σπίτι να μελετάς».

«Μην ανησυχείς, θα βρούμε και γι' αυτό μια λύση».

«Τι λες να κάνεις όταν τελειώσει το σχολείο;» ρώτησε ξαφνικά ο Σαμ.

«Ξέρω γω; Θ' αράζουμε παρέα μάλλον». Ο Κίερν ξαφνικά κατάλαβε τι ρωτούσε ο φίλος του. «Α, εννοείς αφού αποφοιτήσουμε!»

«Ναι». Ο Σαμ ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους. «Έχεις σκεφτεί να σπουδάσεις κάπου;»

«Έτσι κι έτσι. Δυσκολεύομαι να βρω κάτι με το οποίο θα 'θελα ν' ασχοληθώ. Κάποια στιγμή μού πέρασαν απ' το μυαλό οι κινηματογραφικές σπουδές ή η ψυχολογία ίσως».

«Ψυχολογία... καλή ιδέα. Να προσπαθήσεις να εξηγήσεις τον σκοτεινό, εφηβικό τρόπο σκέψης μας».

«Γιατί ρωτάς;»

«Να, σκεφτόμουν...» Ο Σαμ ακουγόταν ασυνήθιστα δι-

στακτικός. «...Ίσως θα μπορούσαμε, ξέρεις, να στήσουμε μαζί μια εταιρεία, να κάνουμε κάτι που θα βγάξει κάποια λεφτά».

«Μυστικοί πράκτορες;» αστειεύτηκε ο Κίερν. «Ίσως ιδιωτικοί ντετέκτιβ».

Ο Σαμ τον κοίταξε βλοσυρά. «Σκεφτόμουν τον σχεδιασμό σάιτ ή την επισκευή υπολογιστών, τάμπλετ και κινητών, αλλά αν είναι να κοροϊδεύεις...»

«Όχι» είπε ο Κίερν προσπαθώντας να ακουστεί σοβαρός. «Βασικά δεν είναι κακή ιδέα. Ίσως θα μπορούσαμε να νοικιάσουμε μια μικρή μονάδα σε κάποιο βιομηχανικό πάρκο». Στο μυαλό του άρχισε να σχηματίζεται μια εικόνα για το πώς θα μπορούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο. «Θα πρέπει να πάρουμε δίπλωμα οδήγησης, τουλάχιστον για μηχανάκι, ώστε να παίρνουμε τα χαλασμένα μηχανήματα και να τα πηγαίνουμε στο μαγαζί για επισκευή. Όχι, άκυρο... σίγουρα δίπλωμα γι' αμάξι. Με μηχανάκι άντε να μεταφέρεις έναν μικρό επιτραπέζιο υπολογιστή κι όχι τα μεγάλα, ακριβά μηχανήματα για gaming. Θα χρειαστούμε μερικά χρήματα για να στήσουμε το μαγαζί, ν' αγοράσουμε πλακέτες κυκλωμάτων, εργαλεία και τέτοια. Ίσως μπορούμε να κάνουμε αίτηση για δάνειο. Θα ρωτήσω τη μητέρα μου».

«Βασικά» είπε ο Σαμ «η δική μου μητέρα έχει όλες τις σχετικές πληροφορίες. Μπορείς να πάρεις κάτι που λέγεται επιχειρηματικό δάνειο».

Ο Κίερν έγνεψε καταφατικά. «Τέλεια... ένα τέτοιο θα πάρουμε».

«Τέλεια» επανέλαβε ο Σαμ και έτεινε τη γροθιά του. Ο Κίερν τη χτύπησε φιλικά με τη δική του γροθιά.

Συνέχισαν για λίγο την κουβέντα θυμίζοντας ο ένας στον άλλο όλα όσα τους είχαν συμβεί τους τελευταίους μήνες, εντυπωσιασμένοι με το πόσο είχαν αλλάξει οι ζωές τους, αν και στα μάτια όλων των άλλων είχαν μείνει ίδιες κι απaráλλαχτες. Κάποια στιγμή, ο μακιάτο του Κίερων είχε αποκτήσει πια την ίδια θερμοκρασία με τον παγωμένο λάτε του Σαμ και δεν είχε καμία διάθεση να συνεχίσει να τον πίνει, οπότε έφυγαν.

«Θες να 'ρθεις σπίτι;» ρώτησε ο Κίερων. «Μπορούμε να φάμε μεσημεριανό. Όλο και κάτι θα υπάρχει στο ψυγείο».

«Και δεν έρχομαι;» είπε ο Σαμ. «Απ' όσο ξέρω, σήμερα δεν έχει προκύψει κάποια ανάγκη για επείγουσα σωτηρία του κόσμου».

Ο Κίερων του έδωσε μια γερή γροθιά στο μπράτσο.

Η διαδρομή με τα πόδια τούς πήρε τρία τέταρτα. Θα είχαν φτάσει πιο γρήγορα, όμως δύο φορές αναγκάστηκαν ν' αλλάξουν δρόμο για ν' αποφύγουν συμμορίες από έφηβους κάγκουρες που χασομερούσαν έξω από μαγαζιά που πουλούσαν αλκοόλ. Από πικρή εμπειρία είχαν μάθει και οι δύο πως, αν πλησίαζαν πολύ κοντά, οι κάγκουρες θα τους έβριζαν, θα τους έσπρωχναν και θα τους έφτυναν. Ο Κίερων σκέφτηκε με οργή πως αυτά τα παιδιά έπρεπε να έχουν ταμπέλες κρεμασμένες στον λαιμό, σαν τα ζώα σε ζωολογικό κήπο, που να γράφουν: *Παρακαλούμε μην προκαλείτε τους κάγκουρες – ενδέχεται να σας δαγκώσουν απροειδοποίητα.*

«Είμαστε σχεδόν ενήλικες» είπε βλοσυρά ο Σαμ καθώς προχωρούσαν σ' έναν κάθετο δρόμο, κάνοντας μια από τις παρακάμψεις τους. «Δε θα 'πρεπε να έχουμε πια τον φόβο τους!»

«Πολύ ορθή έκφραση ηθικής και πνευματικής ανωτερό-

τητας» είπε ο Κίερν ρίχνοντας μια ματιά πάνω από τον ώμο του για να δει αν τους ακολουθούσαν. «Θα σ' επισκεφθώ στο νοσοκομείο και θα σου φέρω σταφύλια».

«Γιατί ο κόσμος φέρνει πάντα σταφύλια, όταν είσαι στο νοσοκομείο;» Ο Σαμ συνοφρυώθηκε. «Όταν έσπασα το χέρι μου, είχα τόσες σακούλες με σταφύλια δίπλα στο κρεβάτι μου, που δε χωρούσε τίποτ' άλλο. Εγώ το μόνο που ήθελα ήταν κινέζικο, όμως κανείς δε σκέφτηκε να μου φέρει. Μόνο σταφύλια».

«Κάτι έχει να κάνει με την Ευρωπαϊκή Ένωση» είπε αφηρημένα ο Κίερν. «Νομίζω πως υπάρχει κάποιος κανόνας για τα φρούτα και τα νοσοκομεία... Επιτρέπονται μόνο σταφύλια, ίσως και μανταρίνια».

Όταν έφτασαν στο διαμέρισμα, ο Κίερν παρατήρησε πως το αμάξι της μητέρας του ήταν παρκαρισμένο απέξω. «Παράξενο... Κανονικά θα 'πρεπε να 'ναι στη δουλειά». Κοίταξε το ρολόι του. «Συνήθως επιστρέφει σε κάνα δώρο από τώρα».

Ο Σαμ ρούφηξε αμήχανα τη μύτη του. «Αν θες να φύγω...»

«Όχι, ρε, έλα μέσα. Δε νομίζω να υπάρχει πρόβλημα».

Έβαλε το κλειδί του στην κλειδαριά και άνοιξε την πόρτα.

«Μαμά, γύρισα!» φώναξε. «Είναι κι ο Σαμ μαζί μου».

«Στο καθιστικό είμαι» φώναξε η μητέρα του. Κάτι δεν πήγαινε καλά με τη φωνή της – σαν να πνιγόταν.

«Πήγαινε στο δωμάτιό μου» είπε ο Κίερν στον Σαμ. «Εγώ πάω να δω αν είναι καλά η μαμά».

«Να πάρω ένα αναψυκτικό απ' το ψυγείάκι σου;»

«Ναι, απλώς κοίτα να μείνει ένα και για εμένα».

Καθώς ο Σαμ συνέχισε στον διάδρομο προς το δωμάτιο του Κίερν, ο Κίερν κάρφωσε το βλέμμα στην πόρτα του

καθιστικού. Τον έπιασε μια ξαφνική ναυτία. Κάτι είχε αλλάξει και του φαινόταν πως δεν ήταν για καλό. Ήταν λες κι η ζωή του είχε ξαφνικά αναποδογυρίσει κι αυτός είχε χάσει την ισορροπία του – δεν είχε όμως ιδέα γιατί και πώς. Ήταν σαν ένας συναισθηματικός σεισμός δίχως προφανή αιτία.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και μπήκε στο καθιστικό.

Η μητέρα του καθόταν στον καναπέ, με το βλέμμα καρφωμένο στην τηλεόραση. Για την ακρίβεια, ήταν μάλλον χυμένη, παρά καθισμένη. Η τηλεόραση ήταν σβηστή, όμως το βλέμμα της εξακολουθούσε να είναι καρφωμένο στην οθόνη. Στο τραπέζι δίπλα της υπήρχαν δύο μπουκάλια, δίπλα σ' ένα μισογεμάτο ποτήρι, όμως δεν ήταν το συνηθισμένο prosecco* ή κάποιο κόκκινο κρασί – το ένα ήταν ένα μπουκάλι τζιν και το άλλο ένα μπουκάλι τόνικ.

Τουλάχιστον δεν πίνει σκέτο τζιν, σκέφτηκε ο Κίερον.

«Γεια σου, μαμά».

«Νόμιζα πως σήμερα θα 'κανες τα μαθήματά σου» είπε εκείνη καρφώνοντάς τον με το βλέμμα και σμίγοντας τα φρύδια.

«Πήγα στη βιβλιοθήκη» είπε ο Κίερον αυτόματα. Ήταν ψέμα, όμως, αν της έλεγε πως πήγε σε καφετέρια για να μελετήσει, θα τον ρωτούσε γιατί και η εξήγηση θα έπαιρνε πολλή ώρα. Του φάνηκε λοιπόν καλύτερο να παρακάμψει τελείως την αλήθεια.

«Στη βιβλιοθήκη;» τον ρώτησε. «Δεν μπορείς να βρεις στο ίντερνετ όποια πληροφορία χρειάζεσαι;»

Ώρα που βρήκε να ξεπεράσει τον ψηφιακό αναλφαβητισμό! σκέφτηκε ο Κίερον.

---

* Λευκό, αφρώδες ιταλικό κρασί, εξαιρετικά δημοφιλές στη Βρετανία.

«Το ίντερνετ είναι μια χαρά για απλά πράγματα, όπως ονόματα, ημερομηνίες και καμιά εξίσωση, όμως, αν θες να μελετήσεις ένα θέμα σε βάθος, χρειάζεσαι βιβλία».

«Α, οκέι. Χαίρομαι που ακόμη χρησιμεύουν σε κάτι οι βιβλιοθήκες». Άπλωσε το χέρι για να πιάσει το ποτήρι της κι έδειξε να εκπλήσσεται που ήταν μισοάδειο.

«Μαμά, τι συμβαίνει;»

«Τίποτα. Τίποτα απολύτως».

Άλλαξε λίγο θέση στον καναπέ για να φτάσει το μπουκάλι του τζιν κι έβαλε κάμποσο στο ποτήρι της. Αφού άφησε ξανά το μπουκάλι στο τραπέζι, έπιασε το ποτήρι και ήπια μια μεγάλη γουλιά δίχως να μπει στον κόπο να το αραιώσει με τόνικ.

«Κάτι συμβαίνει. Σε παρακαλώ, πες μου».

Αναστέναξε. «Οκέι. Κάθισε».

Ο Κίερν κάθισε στην πολυθρόνα απέναντί της. Ξαφνικά δεν ήθελε να του πει τίποτα. Δεν ήθελε να ξέρει τι συνέβαινε. Αν δεν ήξερε, τότε δε συνέβαινε τίποτε. Δεν είχε φυσικά λογική αυτό, όμως έτσι ένιωθε. Αν μάθαινε, ό,τι κι αν ήταν, θα γινόταν πραγματικότητα.

«Είναι εδώ ο Σαμ» είπε. «Περιμένει στο δωμάτιό μου».

«Ο Σαμ; Ο Σαμ Ρόζενφελτ;»

«Ναι».

«Είδα μια ανάρτηση από τη μαμά του στα σόσιαλ μίντια. Έλεγε πως ενδέχεται να μετακομίσουν στο Σαουθάμπτον. Ισχύει αυτό; Στο Σαουθάμπτον;»

Ο Κίερν έγνεψε καταφατικά, νιώθοντας ένα σφίξιμο στο στομάχι. «Όπως είπες, είναι ένα... ενδεχόμενο. Ήθελα να σου μιλήσω γι' αυτό, αλλά...» –πήρε μια βαθιά ανάσα– «...πρώτα

πρέπει να μου πεις τι συνέβη. Είναι κάτι κακό, σωστά;». Μια ξαφνική σκέψη έκανε την καρδιά του να σφιχτεί. «Έχει να κάνει με τον μπαμπά; Είναι... είναι νεκρός;»

«Απ' όσο ξέρω, όχι». Ήπια άλλη μια γουλιά σκέτο τζιν. «Παρόλο που ικανό τον έχω να πεθάνει δίχως να μας το πει». Κούνησε το κεφάλι της. «Συγγνώμη, αυτό δε χρειαζόταν. Όχι, απ' όσο ξέρω, είναι μια χαρά». Φάνηκε να συνειδητοποιεί πως κάτι δεν πήγαινε καλά με το ποτό της κι άπλωσε το χέρι στο μπουκάλι του τόνικ. «Έχει να κάνει με τη δουλειά» είπε γεμίζοντας το ποτήρι μέχρι που σχεδόν ξεχείλισε.

Αυτό λέγεται μηνίσκος, σκέφτηκε ο Κίερν, βλέποντας το μείγμα τζιν και τόνικ να κολλάει περιμετρικά στο χείλος του ποτηριού, ενώ στη μέση ήταν ελαφρά ανασηκωμένο. Έχει να κάνει με την επιφανειακή τάση. Το μάθαμε πέρσι στο σχολείο.

«Είμαι... πλεονάζον προσωπικό» είπε η μητέρα του δίχως να τον κοιτάζει. «Απολύθηκα. Είμαι επισήμως υπεράριθμη. Με κάθε φράση το πρόσωπό της έμοιαζε να παραμορφώνεται όλο και περισσότερο. «Ανήκω στο προσωπικό που περικόπηκε. Με διώξαν. Με τσουβαλιάσανε. Με σουτάρανε».

Ο Κίερν ένιωσε ξαφνικά ένα τεράστιο κενό. «Τι συνέβη;»

«Δε θυμάμαι αν σ' το είπα εκείνη την περίοδο, όμως πριν από λίγους μήνες συγχωνευτήκαμε με μια άλλη εταιρεία. Μας έδωσαν ένα κάρο διαβεβαιώσεις πως τίποτα δε θα άλλαζε, πως οι δουλειές μας ήταν εξασφαλισμένες, όμως ήταν όλα αερολογίες. Αποφάσισαν να περάσουν όλες τις υποθέσεις ανθρωπίνου δυναμικού στο αντίστοιχο τμήμα της άλλης εταιρείας – και σε αυτή δεν έχουν καμία έλλειψη σε προσωπικό. Έτσι, ήταν αναγκασμένοι να διακόψουν τη συνεργασία μας».

«Δε θα πάρεις κάποια αποζημίωση;»

Η μητέρα του έγνεψε καταφατικά. «Κάποια αποζημίωση – σωστά το έθεσες».

«Δεν μπορείς ν' απευθυνθείς στο σωματείο σου;» Ο Κίερον δεν ήξερε τι ακριβώς έκαναν τα σωματεία, όμως θυμόταν πως σε τέτοιες περιπτώσεις ήταν καλό ν' ανήκεις σε ένα σωματείο.

«Δεν έγινα ποτέ μέλος. Η εταιρεία στην οποία ήμουν ήταν καλός χώρος εργασίας. Τα αφεντικά νοιάζονταν πραγματικά για εμάς. Πάντοτε είχα κατά νου πως έπρεπε να ενταχτώ σε κάποιο σωματείο, όμως ένιωθα πως αυτό ήταν κατά κάποιον τρόπο προδοσία».

«Μπορείς όμως να βρεις άλλη δουλειά, έτσι δεν είναι;»

«Το ελπίζω. Ωστόσο αυτή τη στιγμή η αγορά εργασίας είναι ζόρικη και υπάρχουν εκεί έξω πολλοί άνθρωποι, πιο νέοι από εμένα, με προσόντα στη διαχείριση ανθρώπινου δυναμικού, οι οποίοι επίσης αναζητούν εργασία». Γέλασε με πικρία. «Όλες εκείνες οι φορές που έδωσα συμβουλές σε ανθρώπους που για κάποιον λόγο είχαν απολυθεί... Όλα αυτά που τους έλεγα... Μοιάζουν τόσο ανούσια τώρα. Σκέτεις... κοινοτοπίες, μόνο και μόνο για να τους καθησυχάσω. Απλώς ένας τρόπος να τους στηρίξω όση ώρα χρειάζονταν για να βγουν απ' το γραφείο μου». Ήπιε μια μεγάλη γουλιά από το ξέχειλο ποτήρι. Στάλες ποτού κύλησαν και πιτσιλίσαν την μπλούζα της. «Και σαν να μην έφτανε αυτό, θα με στείλουν και σ' ένα σεμινάριο για να εγκλιματιστώ στη νέα κατάσταση, να κατανοήσω τα προτερήματά μου, να συντάξω ένα εντυπωσιακό βιογραφικό και να βρω μια νέα δουλειά. Είναι σαν κάποιος να σου έκλεψε την τηλεόραση και μετά ο κλέφτης να σου στέλνει διαφημιστικό προσφορών για ν' αγοράσεις

καινούρια». Αναστέναξε. «Λυπάμαι, αλλά θα πρέπει να λείψω για μερικές μέρες. Το σεμινάριο γίνεται κάπου στα Μίντλαντς, με διαμονή. Θα κάνω απόψε μια ονλάιν παραγγελία από το σουπερμάρκετ για να έχεις τρόφιμα. Αν υπάρξει κάποιο πρόβλημα, τηλεφώνησέ μου και θα επιστρέψω αμέσως. Θέλω να πω, δεν είναι λες και θέλω να κάνω αυτό το ηλίθιο σεμινάριο. Θα είσαι οκεί όσο θα λείπω, έτσι; Θέλω να πω, ξέρω πώς είναι τα παιδιά σήμερα. Προτιμάτε να περνάτε χρόνο μόνοι σας».

Πρέπει κάπως να βοηθήσω. Η σκέψη έκανε τον Κίερν να παγώσει. Είμαι ο άντρας του σπιτιού. Είναι υποχρέωσή μου.

«Θα βρω δουλειά» είπε. «Κάποια επαγγελματική μαθητεία ίσως, αλλιώς θα πάω να στοιβάζω πράγματα στα ράφια κάποιου σουπερμάρκετ».

Η μητέρα του χαμογέλασε και έγειρε το κεφάλι στον κανapé. «Είσαι καλός γιος, Κίερν. Δε σ' το λέω αυτό αρκετά συχνά. Θα τα βολέψουμε. Έχω κάποιες οικονομίες και κάποια δουλειά θα βρεθεί εκεί έξω. Απλώς είναι... Τσάκισε την αυτοπεποίθησή μου, καταλαβαίνεις; Να μη με θέλουν πια... Είναι όπως... όπως όταν έφυγε ο πατέρας σου. Νομίζεις πως σε αγαπούν και τελικά αποδεικνύεται πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Δεν ισχύει καθόλου». Έκλεισε τα μάτια. «Πήγαινε να παίξεις με τον Σαμ. Μην ανησυχείς για εμένα».

Ο Κίερν έμεινε να την κοιτάζει για λίγο, όμως εκείνη δεν άλλαξε θέση – μάτια κλειστά και το κεφάλι γερμένο πίσω. Τελικά σηκώθηκε, την πλησίασε και πήρε το ποτήρι από το χέρι της. Η μητέρα του δεν έδειξε να το αντιλαμβάνεται. Το ακούμπησε στο τραπέζι δίπλα της, έπειτα πήρε το μπουκάλι του τζιν και το πήγε στην κουζίνα. Αφού το σκέφτηκε για

μια στιγμή, το έβαλε τελικά στο ψυγείο. Έτσι, δεν το έκρυβε ακριβώς, αλλά δεν το άφηνε και σε κοινή θέα.

Αναστενάζοντας βγήκε στον διάδρομο και πήγε στο δωμάτιό του.

Βρήκε τον Σαμ να παίζει κάποιο παιχνίδι στον υπολογιστή του. Όταν μπήκε ο Κίερν, σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε. «Όλα καλά;»

«Η μαμά έχασε τη δουλειά της».

Ο Σαμ ανασήκωσε τους ώμους. «Όπως είπα νωρίτερα: Ο μπαμπάς μου έχει χάσει ένα κάρντ δουλειές. Η κατάσταση έφτασε σε σημείο να γυρίζει σπίτι και να λέει: “Έχασα τη δουλειά μου” κι εμείς να του απαντάμε: “Πίσω απ’ το ψυγείο κοιτάξεις;” Είχε γίνει κάτι σαν οικογενειακό τελετουργικό». Έκανε μια παύση. «Θα βρεθεί η άκρη, μην ανησυχείς».

Ο Κίερν κούνησε το κεφάλι. «Δούλευε σ’ αυτή την εταιρεία χρόνια – όχι μερικές μέρες, όπως ο μπαμπάς σου. Δεν της έχει ξανασυμβεί κάτι τέτοιο. Δεν την έχω ξαναδεί έτσι».

«Ίσως είναι απλώς ένα σημάδι πως ήρθε ο καιρός για αλλαγή».

Ο Κίερν σήκωσε το χέρι. «Κι αυτό εδώ ίσως είναι ένα σημάδι να το βουλώσεις πριν σε σφαιλιάρισω».

«Τίμιο. Πιάσε το άλλο χειριστήριο κι έλα να παίξουμε παρέα. Θ’ αλλάξω τη ρύθμιση σε διπλό».

Καθώς ο Κίερν ετοιμαζόταν να πάρει μια καρέκλα και να κάτσει δίπλα στον Σαμ, χτύπησε το κινητό του. Το έβγαλε από την τσέπη και κοίταξε την οθόνη. «Μήνυμα από την Μπεξ» είπε. «Δώσ’ μου ένα λεπτό».

«Πάει λίγος καιρός που δεν την έχω δει. Πώς είναι ο Μπράντλεϊ;»

«Τώρα θα ρωτήσω. Μισό». Διάβασε το μήνυμα.

Κίερον, μπορείς να βρεθούμε; Πρέπει να κάνουμε μια σοβαρή κουβέντα. Σ' εκείνη την καφετέρια στην οδό Χούλι, σήμερα στις 4;

Στην καφετέρια που είχε πάει πριν από λίγες ώρες. Σκέφτηκε πως ήταν περίεργο το πώς μερικές φορές η ζωή έκανε κύκλους.

«Όλα οκεί;» ρώτησε ο Σαμ με τα μάτια καρφωμένα στην οθόνη του υπολογιστή.

«Δεν ξέρω» είπε επιφυλακτικά ο Κίερον. «Νομίζω πως ετοιμάζομαι να φάω σουτ».

«Λοιπόν, έχουμε να κάνουμε με δύο πράγματα που ήταν αδύνατον να συμβούν: ένα αυτοκίνητο που δε θα μπορούσε να έχει παγιδευτεί και ένα διαμέρισμα μέσα στο οποίο δε θα μπορούσε να μπει κάποιος κρυφά. Τώρα τι κάνουμε;»

Η ειδική πράκτορας Μπεξ κανονίζει να συναντήσει τον Κίερν σε μια καφετέρια, για να του πει πως δεν μπορεί να θέτει πλέον τη ζωή του σε κίνδυνο. Λίγα δευτερόλεπτα αφότου παρκάρει, το αυτοκίνητό της ανατινάζεται, σκορπίζοντας παντού φλεγόμενα συντρίμια. Πρέπει να κρατήσει τον Κίερν ασφαλή – όμως ακριβώς τη στιγμή που φτάνουν στο διαμέρισμα, ανατινάζεται κι εκείνο. Η Μπεξ αναγκάζεται να έρθει αντιμέτωπη με το γεγονός πως κάποιος θέλει να εξολοθρεύσει την ομάδα της, όμως αυτός ο κάποιος δε γνωρίζει για τον Κίερν. Αυτό ίσως είναι το μοναδικό τους πλεονέκτημα. Πώς κατάφερε όμως ο αντίπαλος να παγιδέψει το αμάξι και το διαμέρισμα; Και ποιος θέλει να τους σκοτώσει;

ISBN: 978-618-03-2188-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82188